

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2186	Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ (Ἰω. 20,19-31) 5 Μαΐου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἀπὸ τὴν ἀμφιβολία στὴν πίστι

«...Καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός» (Ἰω. 20, 27)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ, ἡ καλύστερα συνέχεια τῆς μεγάλης ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ποὺ εἶνε ἡ «*ἐορτῶν ἑορτὴ καὶ πανήγυρις πανηγύρεων*» (καν. Πάσχ., φ.δ. η). «*Σήμερον*», ὅπως ψάλλει ὠραῖα ἡ Ἐκκλησία μας, «*ἔαρ μυρίζει καὶ καινὴ κτίσις χορεύει*» (ἔξαποστ. Κυρ. Θωμ.). Σήμερα μᾶς προσκαλεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου, ὁ **Θωμᾶς**, γιὰ νὰ μᾶς πῆ καὶ αὐτὸς κάπως καθυστερημένα τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*».

Εἶπα «κάπως καθυστερημένα», γιὰ τὸ Ἰωμᾶς τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» τὸ εἶπε ὄχι τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα ὅπως οἱ ἄλλοι μαθηταί, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ μία ἑβδομάδα, τὴ σημερινὴ Κυριακὴ. Δὲν πίστεψε ἀμέσως· πίστεψε μετὰ ἀπὸ δραματικὸ ἐσωτερικὸ ἀγῶνα μὲ τὸν ἑαυτὸ του. **Ἡ μαρτυρία του**, ἂν καὶ καθυστερημένη, **ἔχει ἐξαιρετικὴ σημασία** γιὰ τὴ Χριστιανοσύνη· εἶνε μία ἀπὸ τὰς μεγαλύτερες ἀποδείξεις τοῦ Χριστιανισμοῦ. Σὰν θαλασσοδαρμένο καράβι ποὺ φτάνει ἐπὶ τέλους στὸ λιμάνι, ἔτσι καὶ ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς ἐπὶ μία ἑβδομάδα βρέθηκε μέσα σὲ φοβερὸ κλύδωνα, πάλεψε μὲ τὰ κύματα τῆς ἀμφιβολίας καὶ ἀπιστίας, καὶ τέλος βρῆκε τὸ λιμάνι του· πίστεψε ὅτι ὁ «*Χριστὸς ἀνέστη*» καὶ ὠμολόγησε τὴν πίστι του.

Εἶνε λοιπὸν ὠφέλιμο νὰ δοῦμε **πῶς** ἀπὸ τὴν ἀμφιβολία **κατέληξε στὴν πίστι** τὴν ἀκράδαντη.

***

Ὅπως θὰ γνωρίζετε, ἀγαπητοί μου, ἀπ' τὸ σχολεῖο ἀκόμη, ὁ Κύριος ἔκανε τὴν πρώτη ἐμφάνισί του τὴν ἴδια ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, γύρω στὴ δύσι τοῦ ἡλίου, στὸ ὑπερῶο ὅπου οἱ μαθηταί του ἦταν συγκεντρωμένοι «*διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων*». Εἰσήλθε «*κεκλεισμένων τῶν θυρῶν*» (Ἰω. 20,19). Εἶνε δυνατόν, θὰ ρωτήσετε, νὰ μπῆ μὲ κλειστὲς τὶς πόρτες; Μὰ ἐδῶ ἡ ἐπιστήμη κατῶρθωσε, μὲ κλειστὲς τὶς πόρτες, ἡ φωνὴ νὰ φτάνη ἀπὸ μακριὰ καὶ νὰ μπαίνει στὸ σπίτι σου· ἐδῶ, μὲ κλειστὲς πόρτες, βλέπεις τηλεόρασι. Ἄν λοιπὸν τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου τὸ

ἐπέτυχε, εἶνε δύσκολο αὐτὸ γιὰ τὸ Θεό; ἂν ὁ ἄνθρωπος, ποὺ εἶνε ἕνας μικρὸς θεὸς στὸν κόσμον (βλ. Ψαλμ. 81,6), βρῆκε μηχανήματα ποὺ «*κεκλεισμένων τῶν θυρῶν*» φέρνουν μπροστά σου καὶ βλέπεις τὸν ἄλφα καὶ τὸν βῆτα κι ἀκοῦς τὴ φωνή τους, εἶνε δύσκολο στὸ Θεὸ νὰ εἰσέλθῃ «*κεκλεισμένων τῶν θυρῶν*»; Ἄν πιστεύῃς ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός, αὐτὸ δὲν εἶνε παράδοξο. Δὲς ἀκόμη τὸν ἥλιο πῶς περνάει τὸ τζάμι καὶ μπαίνει στὸ σπίτι. Δὲς καὶ τὶς ἀκτίνες ἐκεῖνες ποὺ διαπερνοῦν τοιχώματα καὶ οἱ γιατροὶ βλέπουν τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σώματος. Τὸ ἀναστημένο σῶμα τοῦ Κυρίου δὲν εἶνε σὰν τὸ δικό μας. Ἄν ἔφαγε καὶ ἤπιε, τὸ ἔκανε γιὰ νὰ πεισθοῦν οἱ μαθηταί ὅτι δὲν εἶνε φάντασμα, εἶνε ὁ ἴδιος ζωντανός.

«*Κεκλεισμένων*» λοιπὸν «*τῶν θυρῶν*» εἰσήλθε ὁ Κύριος «*καὶ ἔστη*» ἐν μέσῳ αὐτῶν, τοὺς εὐλόγησε καὶ εἶπε· «*Εἰρήνη ὑμῖν*» (Ἰω. 20,19). Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τὴν «*εἰρήνη*» ἔχουν στὸ στόμα· ἀλλὰ ἡ εἰρήνη ποὺ ἔδωσε ὁ Χριστὸς διαφέρει ἀπὸ τὴν εἰρήνη ποὺ ἐννοοῦν οἱ διεθνεῖς ὀργανισμοί, τὰ ἀνθρώπινα συστήματα καὶ οἱ πολιτικοί. Ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ πηγάζει ἀπὸ τὰ οὐράνια, εἶνε ἡ «*ἄνωθεν εἰρήνη*» ποὺ λέμε στὴν θεία Λειτουργία (εἰρηνικά). Ἀπὸ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...*» μέχρι τὸ «*Δι' εὐχῶν...*» δεκαπέντε φορὲς προσεύχεται ἡ Ἐκκλησία ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. «*Εἰρήνη πᾶσι*», λέει· ἀλλὰ ἐμεῖς ἕνας χαμουριέται κι ἄλλος κουβεντιάζει· ἐνῶ ἄλλοτε ἔκλαιγαν κ' ἔσταζαν τὰ δάκρυα στὰ πλακάκια.

Ὅταν ὁ Χριστὸς ἐμφανίστηκε, τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ὁ **Θωμᾶς ἔλειπε**. Οἱ μαθηταί, ἐνῶ προηγουμένως ἦταν θλιμμένοι, τώρα λάμπουν. «*Ἐχάρησαν*», λέει, «*οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον*» (Ἰω. 20,20). Κι ὅταν συναντήθηκαν μὲ τὸ Θωμᾶ ἤθελαν νὰ τοῦ μεταδώσουν τὴ χαρά τους. Θωμᾶ, ποῦ ἦσουν; τοῦ λένε· «*ἐώρακαμεν τὸν Κύριον*», εἶδαμε τὸν Κύριο (ἔ.ἀ. 20,25), ἀναστήθηκε!

Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ ὁ Θωμᾶς; Θὰ **ἔπρεπε νὰ πιστέψῃ**. Γιὰ αὐτοὶ ποὺ τοῦ ἔλεγαν τὰ λόγια

αὐτὰ δὲν τοῦ ἦταν ἄγνωστοι ἢ τυχαῖοι ἀπατε-
ῶνες ποὺ ἔχουν δόλο· ἦταν ἄνθρωποι δικοὶ του,
ἔζησαν τρία χρόνια μαζί κ' ἔφαγαν «ψωμί κι ἄ-
λάτι» ὅπως λέμε. Ἄμα ζήτησε με κάποιον σὲ μέ-
ρες δύσκολες, συνδέεσαι μαζί του· καὶ τότε δεί-
χνει ὁ καθένας τὸν γνήσιο χαρακτήρα του.

Δὲν ἔπρεπε Θωμᾶς νὰ ἀμφιβάλλῃ· κι ὅμως
δὲν πίστεψε. Σὰν μελαγχολικὸς τύπος ποὺ ἦ-
ταν, ὅταν εἶδε τὸ Χριστὸ νὰ ἐκπνέῃ στὸ σταυ-
ρό, ἔνωσε ἀκόμη μεγαλύτερη μελαγχολία καὶ
λέει· Ἄν δὲν τὸν δῶ με τὰ μάτια μου, δὲν τὸν
ἀκούσω με τ' αὐτιά μου, δὲν ἀγγίξω με τὰ δά-
χτυλά μου τὰ σημάδια ἀπὸ τὰ καρφιά καὶ τὴ
λόγχη τοῦ Ῥωμαίου στρατιώτη στὰ χέρια στὰ
πόδια καὶ στὴν πλευρά του, δὲν πιστεύω (ἔ.ἀ. 20,25).

Ἀδύνατον νὰ πιστέψῃ. Καὶ ὁ Χριστὸς τί κά-
νει; Αὐτὸς ποὺ εἶνε ὄλο ἀγάπη καὶ συγκατά-
βασις, ὅπως ἄλλοτε ἄπλωσε τὸ χέρι στὸν Πέ-
τρο ποὺ βυθιζόταν στὰ κύματα καὶ τὸν ἔσωσε,
ἔτσι τώρα **ἔρχεται νὰ σώσῃ τὸ Θωμᾶ** ἀπὸ τὴν
πιὸ φοβερὴ τρικυμία, τὸν σάλο τῆς ὀλιγοπιστί-
ας. Ἔρχεται λοιπὸν στὸ ὑπερῶο, ὅπως τὴν προ-
ηγούμενη Κυριακὴ, ἐμφανίζεται ἀνάμεσα στοὺς
μαθητὰς καὶ καλεῖ τὸ Θωμᾶ νὰ δῆ τὰ σημάδια
τῶν πληγῶν καὶ νὰ τὰ ψηλαφήσῃ. Καὶ ὁ Θωμᾶς,
ποὺ βεβαιώνεται καὶ πείθεται τώρα ἕκατὸ τοῖς
ἕκατό, ὁμολογεῖ· «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου»!
Καὶ ὁ Κύριος τοῦ ἀπαντᾷ· Θωμᾶ, «τώρα
πιστεύεις, ποὺ με εἶδες· μακάριοι αὐτοὶ ποὺ
πιστεύουν σ' ἐμένα χωρὶς νὰ δοῦν» (ἰω. 20,28-29).

Αὐτὴ εἶνε με συντομία ἢ περικοπὴ τοῦ ση-
μερινοῦ εὐαγγελίου. Καὶ **τὸ συμπέρασμα**;

* * *

Ὅπως τότε, ἀγαπητοί μου, ἀμφέβαλλε ὁ Θω-
μᾶς ἂν ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε, ἔτσι **καὶ σήμε-
ρα κάποιοι ἀμφιβάλλουν** γιὰ διάφορα δόγματα
καὶ ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας. Κ' εἶνε κρίμα νὰ
μείνουν στὴν κατάστασι τῆς ἀμφιβολίας· πρέ-
πει κι αὐτοὶ **μ' ἕνα ἄλμα** νὰ φτάσουν ἀπὸ τὴν
ἀμφιβολία στὴν πίστι. Καὶ θὰ φτάσουν ἂν κά-
νουν ὅ,τι ἔκανε ὁ Θωμᾶς. Τί δηλαδῆ· λίγο ἀπο-
μακρύνθηκε ἀπὸ τοὺς συμμαθητὰς του καὶ
κλονίστηκε, κι ἂν δὲν ἐρχόταν τὴν ἐπομένη Κυ-
ριακὴ θὰ κλονιζόταν περισσότερο· σύντομα ὅ-
μως ἐπέστρεψε κοντὰ τους, καὶ ἔτσι εἶδε τὸν
Κύριο καὶ βρῆκε πάλι τὸ στήριγμά του. Κ' ἐσὺ
λοιπὸν ποὺ ἔχεις ἀμφιβολίες, μὴ φεύγεις μα-
κριά, μὴν ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ τὸ Χριστό. Ἔλα
ἐκεῖ ποὺ εἶνε ὄλοι οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, δη-
λαδῆ στὴν Ἐκκλησία. **Ἔλα στὴν ἐκκλησία**, τέν-
τωσε τὸ αὐτί σου ν' ἀκούσης, κοίταξε ὅλα ὅ-
σα γίνονται ἐκεῖ, καὶ **ἄγγιξε - ψηλάφησε τὸ
Χριστό**. Πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό;

Εὐκόλο εἶνε. Κατέβασε ἀπ' τὸ εἰκονοστάσι

τὸ Εὐαγγέλιο.

Ἔχεις ἀμφιβολίες; μὴ διαβάζεις μόνο τὴν
ἀθεΐα, τὴν ἄρνησι, τὴν μασονία· **διάβαζε τὰ βι-
βλία τῆς Ἐκκλησίας, ἰδίως τὸ Εὐαγγέλιο**. Ἄν τὸ
ἀρχίσῃς καὶ τὸ διαβάσῃς συστηματικὰ, ἀπ' τὴν
ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος, ἀπὸ τὸ Ματθαῖο στὸ Μάρ-
κο, στὸ Λουκᾶ, στὸν Ἰωάννη, στὶς Πράξεις, στὶς
Ἐπιστολές, στὴν Ἀποκάλυψι, τότε θὰ σβήσουν
ὅλα τὰ ἐρωτηματικὰ καὶ θὰ λυθοῦν ὅλες οἱ ἀ-
πορίες· θὰ φύγῃ ἡ ἀπιστία καὶ θὰ πῆς κ' ἐσὺ
«Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». Προσπάθησε,
ἄνοιξε τὰ ἅγια βιβλία ὅπου φαίνεται ἡ ἀχραν-
τος μορφή τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Λένε πολλοὶ πῶς δὲν πιστεύουν. Μὴν τοὺς
ἀκούτε. **Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν πι-
στεύῃ κάπου**. Δὲν πιστεύουν στὸ Χριστό, ναί, ἀλ-
λὰ πιστεύουν κάπου ἄλλοῦ. Ποῦ; Σὲ χίλιες -
δυὸ προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες· ὁ ἕνας φο-
βάται τὸ νοῦμερο 13, ὁ ἄλλος τρέμει ἂν τὴ νύ-
χτα λαλήσῃ ἡ κουκουβάγια, ὁ ἄλλος ἀναστα-
τώνεται με τὰ ὄνειρα καὶ ψάχνει ὄνειροκρίτες
καὶ ὠροσκόπια.

* * *

Νὰ σᾶς πῶ μιὰ κουβέντα; **Ὅποιος δὲν πι-
στεύει στὸ Χριστό, θὰ πιστέψῃ στὸν διάβολο**·
καὶ ὅποιος δὲν ἔχει τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ, θὰ τὸν
ζώσουν μύριοι ἄλλοι φόβοι. Καὶ ἡ ἐποχὴ μας
τώρα τέτοια εἶνε. Πιστεύουν στὸν διάβολο, ὄχι
στὸ Θεό. Τὸ ἔχει πει ὁ Χριστός· «Ὁ υἱὸς τοῦ ἀν-
θρώπου ἐλθὼν ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς
γῆς;» (Λουκ. 18,8). Τώρα στὴν Ἀμερικὴ παρουσιάστη-
καν φοβερὰ σημεῖα, μιὰ αἵρεσις ποὺ λέγεται
«ἐκκλησία» τοῦ σατανᾶ! Ἐκεῖ φτάσαμε.

Στὸν καλοπροαίρετο ἄνθρωπο ποὺ λέει,
Θέλω νὰ πιστέψω μὰ **ζητῶ ἀποδείξεις**, ἀπαν-
τοῦμε· Καμμιὰ ἀπὸ τίς θρησκείες τοῦ κόσμου
δὲν ἔχει τόσες ἀποδείξεις καὶ τέτοια θαύμα-
τα ὅσες ἔχει ἡ πίστις μας. Ὅχι μόνο αὐτὰ ποὺ
ἔνε στὰ βιβλία· καὶ ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς ἔχει νὰ
πῆ κάποιον θαῦμα τῆς ζωῆς του. Τὸ λέει ἡ ἴδια
ἢ Γραφή· τὰ θαύματα, ποὺ ἔκανε κάνει καὶ θὰ
κάνῃ ὁ Χριστός, ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, οἱ ἅγι-
οι με τὰ ἱερὰ λείψανα καὶ τίς σκιές τους ἀκό-
μα, εἶνε τόσο πολλὰ ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὰ
γράψῃς ἕνα - ἕνα! (βλ. ἰω. 21,25). Κι ἂν ἀκόμα γίνον-
ταν ὁ οὐρανὸς χαρτί, ἡ θάλασσα μελάνι καὶ τὰ
δέντρα μολύβια, δὲν θὰ ἔφταναν γιὰ νὰ περι-
γράψουν τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ μας, ὁ ὁ-
ποῖος εἶνε ὁ αἰώνιος βασιλεὺς καὶ σ' αὐτὸν ἀ-
νήκει πᾶσα τιμὴ καὶ δόξα. «Χριστὸς ἀνέστη»!

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1670	Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων 12 Μαΐου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ ἀγάπη τῆς γυναίκα

Ακούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιον εὐαγγέλιον τῆς σημερινῆς Κυριακῆς τῶν Μυροφόρων. Μὲ τὶς πρῶτες λέξεις ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος μᾶς μεταφέρει στὸν φοβερὸ τόπον ὅπου ἐσταύρωσαν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν οἱ Ἑβραῖοι, **στὸ φρικτὸ Γολγοθᾶ**.

***

Εἶνε Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Ἡ δίκη εἶχε ἀρχίσει νωρὶς τὸ πρωὶ ἐνώπιον τοῦ Ῥωμαίου ἡγεμόνος καὶ τέλος βγήκε ἡ ἀπόφασιν νὰ καταδικασθῇ ὁ Χριστὸς εἰς θάνατον· «ἦν δὲ ὥρα τρίτη (9 τὸ πρωὶ) καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν (ὑπέγραψε δηλαδὴ ὁ Πιλάτος τὸ διάταγμα)» (Μάρκ. 15, 25). Ὅταν ἡ ὥρα ἐγένετο «ὥσει ἕκτη», πλησίαζε δηλαδὴ τὸ μεσημέρι, «τότε παρέδωκεν αὐτόν αὐτοῖς ἵνα σταυρωθῇ» (Ἰω. 19, 14). Καὶ στὶς 12 πλέον ἡ διαταγὴ ἐκτελέσθη καὶ ὑψώθηκε ὁ Κύριος πάνω **στὸ σταυρὸ**. Ἐκεῖ ἔμεινε μέχρι τὶς 3 τὸ ἀπόγευμα.

Στὸ διάστημα ἀπὸ 12 μέχρι 3 ὁ ἥλιος, ἐνῶ μεσουρανοῦσε, ξαφνικὰ κρύφτηκε. Ἔπεσε **σκοτάδι πρωτοφανές**· πάνω στὸ Γολγοθᾶ οἱ στρατιῶτες δὲ μποροῦσαν νὰ δοῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Τέτοιο σκοτάδι δὲν ξανάγινε στὸν κόσμον. Δὲν ἦταν ἐκλειψὶς ἡλίου, ὅπως λένε μερικοί· ἡ ἐκλειψὶς εἶνε ἓνα φυσικὸ φαινόμενο ποὺ βαστάει λίγα λεπτά, ἐνῶ τὸ σκοτάδι αὐτὸ κράτησε τρεῖς ὥρες· «ἀπὸ ὥρας ἕκτης ... ἕως ὥρας ἐνάτης» (Ματθ. 27, 45), δηλαδὴ μὲ τὸ ἑβραϊκὸ ὥρολόγιον ἀπὸ τὶς 12 τὸ μεσημέρι ἕως τὶς 3 τὸ ἀπόγευμα. Λένε μάλιστα, ὅτι τὶς ὥρες ἐκεῖνες στὴν Ἀθήνα ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ὁ σοφός, ποὺ εἶδε αὐτὸ τὸ σκοτάδι, εἶπε· Σήμερα «ἡ θεὸς τις πάσχει ἢ τὸ πᾶν ἀπόλλυται», ἢ κάποιος θεὸς πάσχει ἢ χάνεται τὸ σύμπαν.

Κατὰ τὶς 3 τὸ ἀπόγευμα ἀκούστηκε πάνω ἀπὸ τὸ σταυρὸ ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου «*Ἥλι ἡλί, λιμᾶ σαβαχθανί*», «*Θεέ μου Θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες*», (ἔ.δ. 27, 46). Σὲ λίγο εἶπε τὸ «*Τετέλεσται*» καὶ **παρέδωσε τὸ πνεῦμα** (Ἰω. 19, 30). Τότε ἡ γῆ σεισθήκε, τραντάχτηκε ὁ Γολγοθᾶς, ἀνοιξαν τὰ μνήματα κ' οἱ πεθαμένοι ἀναστήθηκαν (Ἰω. 19, 30).

Ἔγινε ἀκόμη κ' ἓνα ἄλλο μεγάλο σημεῖον· «*ἐσχίσθη τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ μέσον*» (Λουκ. 23, 45). Ποιὸ εἶνε τὸ «*καταπέτασμα*» αὐτό; Ὅπως ὁ δικός μας ναὸς χωρίζεται μὲ τὸ τέμπλο, ἔτσι καὶ ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος εἶχε χωρίσμα, ὄχι ἀπὸ ξύλον ἀλλ' ἀπὸ ὑφασμα χοντρό, πολὺ χοντρό. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ὑφασμα σχίστηκε στὴ μέση, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Ἦταν σημάδι ποὺ ἐδειχνε, ὅτι ἡ εἴσοδος στὰ ἅγια τῶν ἀγίων, ποὺ ἦταν κλεισμένη, τώρα ἀνοιξε. Ἦταν ἀκόμη δειγμὰ ἐγκαταλείψεως πλέον τοῦ ναοῦ ἀπὸ τὸ Θεό· τὰ ἄβατα θὰ παραδίδονταν στοὺς Ῥωμαίους νὰ τὰ καταπατήσουν. Καὶ τέλος ἐδειχνε ὅτι, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς ἔκανε τέτοια θαυμαστὰ πράγματα, δὲν σταυρώνεται ἀπὸ ἀδυναμία, ὅπως παρατηρεῖ ὁ Θεοφύλακτος Βουλγαρίας.

Στὶς 3 λοιπὸν τὸ ἀπόγευμα ὁ Κύριος εἶχε ἐκπνεύσει· ἦταν νεκρὸς καὶ **ἔρημος - παντέρημος** στὸν Κρανίου τόπον. Οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς καταδίκους αὐτοὺς τοὺς θεωροῦσαν κακούργους καὶ δὲν τοὺς ἔθαβαν· τοὺς ἄφηναν πάνω στοὺς σταυρούς. Κατέβαιναν ὄρνεα, τοὺς ἔβγαζαν τὰ μάτια καὶ τοὺς ἔτρωγαν τὶς σάρκες· σκυλιὰ πεινασμένα πηδοῦσαν κι ἄρπαζαν κομμάτια· στὸ τέλος ἔμεναν μόνο τὰ χοντρά κόκκαλα. Γιὰ τοὺς Ἑβραίους ὅμως τὴν ἐπομένη ξημέρωνε ὄχι ἀπλῶς Σάββατο ἀλλὰ τὸ πάσχα τὸ ἑβραϊκὸ, κ' ἦταν ἁμαρτία μεγάλη ν' ἀφήσουν ἄταφους τοὺς σκοτωμένους. Τρεῖς ὥρες διωρία εἶχαν· μὲ τὴ δύσιν τοῦ ἡλίου, γύρω στὶς 6 δηλαδὴ, δὲν ἔπρεπε νὰ 'νε κρεμασμένος κανεὶς στὸ σταυρὸ.

Ποιὸς τώρα θὰ φροντίσῃ τὸ Χριστό; Ποιὸς θὰ πάη νὰ τὸν ξεκρεμάσῃ νὰ τοῦ κἀνῃ τὴν κηδεῖα; Ποῦ εἶνε ὁ Πέτρος, οἱ ἄλλοι μαθηταί; ποῦ εἶνε οἱ χιλιάδες ἐκεῖνοι ποὺ ὁ ἐσταυρωμένος αὐτὸς εὐεργέτησε μὲ τόσες καλωσύνες; Κανεὶς δὲν πλησιάζει. Τρόμος καὶ φόβος κυριαρχεῖ. Κι ὁ ἥλιος πάει νὰ βασιλέψῃ.

Ἄλλὰ νὰ κ' ἔρχεται κάποιος τρεχάτος· ἀσθμαίνοντας ἀνεβαίνει. Ποιὸς νὰ 'νε; κάποιος ἀπὸ τοὺς μαθητάς; Ὁχι. Εἶνε **ἓνας κρυφός**

μαθητής· ὁ «*Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής*» (Μάρκ. 15,43). Μὲ τὴ θέσι πού εἶχε κατάρθωσε νὰ πάρῃ τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν Πιλάτο. Ἀγόρασε καθαρὸ σεντόνι καὶ πολύτιμα ἀρώματα, ἦρθε στὸ Γολγοθᾶ καὶ μαζί μὲ τὸ Νικόδημο ἀνέβηκαν στὸ σταυρὸ, ξεκρέμασαν μὲ προσοχὴ μεγάλη τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἔπλυναν τὶς πληγές του, τὸν τύλιξαν μὲ τὰ ὀθόνια, τὸν ἄλειψαν μὲ τὰ μύρα, καὶ τὸν ἀπέθεσαν σ' ἓνα τάφο σκαλισμένο σὲ βράχο, πού τὸν ἔκλεισαν βάζοντας στὴν εἴσοδο μιὰ μεγάλη πέτρα.

«*Μακρόθεν*», σὲ κάποια ἀπόστασι, ἦταν **οἱ μυροφόρες** «*γυναῖκες θεωροῦσαι*» (ἐ.ἀ. 15,40). Σημάδεψαν τὸ μέρος. Προτοῦ νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος πῆγαν κι ἀγόρασαν ἀρώματα. Μετὰ τὴ δύσι ἄρχιζε τὸ Σάββατο –ἡ ἡμέρα στοὺς Ἑβραίους ἀρχίζει ἀπὸ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου– κ' ἐπειδὴ τὸ Σάββατο δὲν ἐπιτρεπόταν καμμιά ἐργασία «*ἡσύχασαν*», λέει τὸ εὐαγγέλιο (Λουκ. 23,56). Μὰ μόλις χάραζε ἡ ἄλλη μέρα, ἔτρεξαν στὸ μνήμα νὰ βάλουν μύρα. Δὲ λογάρισαν οὔτε φαρισαίους οὔτε Ἑβραίους στρατιῶτες οὔτε Πιλάτο, κανένα. Καὶ ἐκεῖ ἀξιώθηκαν νὰ δοῦν τὸν ἀναστάντα Κύριο! Τέτοια ἀγάπη εἶχαν στὸ Χριστό, καὶ γι' αὐτὸ ἀξιώθηκαν πρῶτες αὐτές, πρὶν κι ἀπὸ τοὺς μαθητάς, καὶ ἄκουσαν τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*», ὅτι ὁ Κύριος ἀναστήθηκε.

***

Ἄς προσέξουμε, ἀγαπητοί μου, τὴν **ἀγάπη** πού ἔδειξαν αὐτές οἱ γυναῖκες στὸ Χριστό.

Ἡ γυναίκα εἶνε ἓνα πλάσμα ἀσθενές, ἓνα λεπτὸ λουλούδι. Ἐν τούτοις κάνει πράγματα πού δὲν μπορεῖ νὰ τὰ κάνῃ ὁ ἄντρας. Ὁ Θεὸς ἔβαλε στὴν καρδιά της μιὰ τέτοια δύναμι, πού τὴν κάνει ἡρώιδα καὶ μάρτυρα, τὴν ὑψώνει σὲ ὕψος θαυμαστό· ἡ δύναμι αὐτὴ λέγεται ἀγάπη.

Ἡ γυναίκα σὰν σύζυγος καὶ σὰν μάνα ἔχει **ἀγάπη ἀνεξάντλητη**. Ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος, ὅτι στὰ πρὸ Χριστοῦ χρόνια ἓνας τύραννος στὴ Λῆμνο συνέλαβε κάποιους ἄντρες, πού δὲν εἶχαν κάνει κάτι κακό, ἀπλῶς δὲν ἀνέχονταν τὴ στέρησι τῆς ἐλευθερίας, τοὺς ἔκλεισε στὴ φυλακὴ καὶ τοὺς κατεδίκασε εἰς θάνατον. Ὅταν ἦρθε ἡ μέρα τῆς ἐκτελέσεως, παρουσιάστηκαν μπροστά του οἱ γυναῖκες τους καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ τὶς ἀφήσῃ, γιὰ λίγη μόνο ὥρα, νὰ δοῦν τοὺς ἄντρες τους τελευταία φορά. Ἐκεῖνος τὶς πίστεψε καὶ τοὺς τὸ ἐπέτρεψε. Καὶ τί ἔκαναν αὐτές· μπῆκαν στὴ φυλακὴ, ἔντυσαν μὲ τὰ δικά τους γυναικεῖα ροῦχα τοὺς ἄντρες καὶ φόρεσαν αὐτές τὰ ἀντρικά. Ἔτσι, καθῶς ἦταν νύχτα, οἱ κατάδικοι ξεγέλασαν τοὺς φύλακες καὶ δραπετεύσαν. Πᾶνε τὸ πρῶτ' οἱ φρουροὶ μέσα καὶ βρίσκουν τὶς γυναῖκες. Προ-

τίμησαν νὰ θυσιαστοῦν αὐτές, ἀπὸ τὴν ἀγάπη πού εἶχαν στοὺς ἄντρες τους. Καὶ τέτοια παραδείγματα ὑπάρχουν πολλὰ στὴν ἱστορία, τὴν ἑλληνικὴ καὶ τὴν παγκόσμιο.

Ἄλλ' ἐὰν ἡ γυναίκα ἀγαπᾷ μὲ τέτοια ἀγάπη τὸν ἄντρα, τὸ παιδί, τὸν ἀδελφό της, **πόσο περισσότερο πρέπει ν' ἀγαπᾷ τὸ Χριστό;** Τὸ εὐαγγέλιο δὲν ἀπαγορεύει ν' ἀγαπήσουμε καὶ κάποιον ἄλλο· λέει νὰ μὴν ἀγαπήσουμε κανένα παραπάνω ἀπ' τὸ Χριστό (βλ. Μθ 10,37). Γιατὶ αὐτὸς εἶνε πάνω ἀπ' ὅλους καὶ ἀπ' ὅλα, εἶνε τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὰμέγα (βλ. Ἀπ. 1,8· 21,6· 22,13), ὁ παγκόσμιος ἄξονας γύρω ἀπ' τὸν ὁποῖο στρέφεται ἡ ζωὴ τῶν πάντων. Αὐτὸς μᾶς δίνει τὰ πάντα· τὰ μάτια, τὰ αὐτιά, τὰ χέρια, τὰ πόδια, τὴν καρδιά, τὸ μυαλό, τὴ συνείδησι, τὴ λευτεριά, τὸν ἀέρα, τὸν ἥλιο, τὸ νερό, τοὺς καρπούς, τὰ πάντα. Παραπάνω ἀπ' ὅλα –δὲν εἶπα τίποτε– ἄπλωσε τὰ χέρια του στὸ σταυρὸ καὶ μὲ τὸ αἷμα του μᾶς λύτρωσε, μᾶς θεράπευσε, μᾶς ἔσωσε· μᾶς ἐτοίμασε οὐράνια βασιλεία. Λοιπὸν τί νὰ τοῦ ἀνταποδώσουμε γιὰ τὶς εὐεργεσίες του; Τὴν ἀγάπη καὶ τὴ λατρεία μας.

***

Εἶνε γεγονός, ἀγαπητοί μου, ὅτι τὸ Χριστὸ τὸν ἀγάπησαν καὶ τὸν λάτρευσαν καὶ ἄντρες μεγάλοι καὶ μικρὰ παιδιά, καὶ σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονες, κόσμος ὀλόκληρος· ἀλλὰ **περισσότερο ἀπὸ ὅλους τὸν ἀγάπησαν οἱ γυναῖκες**.

Πόσες **ἅγιες γυναῖκες μάρτυρες** δὲν ἔδωσαν τὴ ζωὴ τους γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὶς ἐορτάζουμε! Βάλτε φωτιὰ στὰ αἰσχρὰ περιοδικὰ κι ἀνοίξτε τὰ ἅγια βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας, τὰ συναξάρια, νὰ δῆτε.

Καὶ σήμερα. Δὲν ὑπάρχουν μόνο «ἀστέρια» τοῦ Χόλλυγουντ· ὑπάρχουν καὶ τ' ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ, ὅπως εἶνε οἱ μυροφόρες γυναῖκες. Καὶ δὲν ὑπάρχουν μόνο οἱ γυναῖκες πού προκαλοῦν καὶ σκανδαλίζουν ἀκόμα καὶ μέσα στὸ ναό· ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες ἑτοιμες γιὰ θυσία ἐν ὀνόματι Κυρίου. Κι ἂν ὁ κόσμος ξανασταυρώσῃ τὸ Χριστὸ καὶ φύγουν ἀπὸ κοντὰ του πολλοὶ κι ἀδειάσῃ ἡ ἐκκλησία, κι ἂν ἐμεῖς οἱ ἄντρες τὸν προδώσουμε πάλι καὶ γίνουμε Ἰουδαῖοι καὶ Πιλάτοι καὶ Ἄννες καὶ Καϊάφες καὶ σταυρωταί, κοντὰ του θὰ μείνῃ ἡ πιστὴ γυναίκα· τελευταία πού θὰ τὸν ἀρνηθῇ θὰ 'νε αὐτή.

Γι' αὐτὴ τὴ γυναίκα ψάλλει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας, αὐτὴν τιμᾷ, καὶ αὐτὴ εἶνε εὐλογία στὸν κόσμο. Γι' αὐτὴ τὴ γυναίκα **ἀρμόζουν ἔπαινοι** καὶ γι' αὐτὴν μαζευόμαστε σήμερα στὴν ἐκκλησία, ὕμνουντες καὶ δοξάζοντες *Χριστὸν τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν* εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2189	Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου (Ἰω. 5,1-15) 19 Μαΐου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Παράλυτος καὶ παράλυτοι

«Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν» (Ἰω. 5,3)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ τετάρτη Κυριακὴ τοῦ Πάσχα, ἡ Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου. Τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**» ἐξακολουθεῖ νὰ ψάλλεται μέσα **στὴν ἐκκλησία**, καὶ θὰ ψάλλεται ἔτσι μέχρι τὴν ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως.

Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἀρκετό. Στὰ χρόνια τὰ παλιά, τὰ εὐλογημένα, τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**» δὲν τὸ ἔλεγαν μόνο μέσα στὴν ἐκκλησία· ἦταν **ὁ χαιρετισμὸς** ὄλων τῶν Χριστιανῶν παντοῦ. Τώρα μόνο τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως ἀκούγεται, καὶ πάλι ψυχρά. Σήμερα, σὲ ἐποχὴ ὑλιστικῆ, ποὺ τὸ πνεῦμα σβήνει καὶ ἡ πίστι ψυχραίνεται, τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**» ἀκούγεται πολὺ ἄτονα. Ἄλλα πράγματα συγκινοῦν· ὄχι ἡ ἁγία πνευματικὴ ζωὴ, ἀλλὰ μιὰ ζωὴ ὑλιστικὴ, ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὸ σῶμα. Θέλετε ἀπόδειξι;

Κάνω **μιὰ ὑπόθεσι**, γιὰ νὰ αἰσθανθῆτε αὐτὸ ποὺ λέμε. Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι διαδίδεται μιὰ εἴδησις· Ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, σὲ ἀπόστασι χιλιόμετρων, πάνω σ' ἓνα ἀπόκρημνο βουνό, βρέθηκε **μιὰ πηγὴ** ποὺ τὸ νερό της εἶνε θεραπευτικό. Ὅποιος πιῇ καὶ λουστῇ σ' αὐτό, ἂν πάσχη π.χ. ἀπὸ ἀρθριτικὰ ἢ ρευματικὰ, γίνεται ἀμέσως καλὰ χωρὶς φάρμακα ἢ ἄλλη ἰατρικὴ βοήθεια· ἂν εἶνε τυφλὸς βλέπει τὸ φῶς του, ἂν εἶνε κουφὸς ἀκούει, ἂν εἶνε κουτσὸς πετάει τὰ δεκανίκια· καὶ ἂν πάσχη ἀπὸ καρκίνο, τὴ μάστιγα αὐτῆ τῆς ἀνθρωπότητος, θεραπεύεται. Μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τί θὰ γίνῃ, ἂν ἀκουστῇ κάτι τέτοιο; Θὰ τρέξῃ κόσμος πατεῖς με - πατῶ σε· θὰ χρειαστῇ ἡ ἀστυνομία νὰ βάλῃ τάξι.

***

Μιὰ ὑπόθεσις εἶνε αὐτή. Μὰ κάτι τέτοιο, ἀγαπητοί μου, λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Ὅτι στὰ Ἱεροσόλυμα, κοντὰ στὴν λεγομένη προβατικὴ πύλη τοῦ τείχους τῆς πόλεως, ὑπῆρχε μιὰ πηγὴ μὲ **κολυμβήθρα**, ἡ ὁποία εἶχε ὄχι ἀπλῶς ἱαματικὰ ἀλλὰ **θαυματουργὰ νερά**. Τί δηλαδὴ συνέβαινε ἐκεῖ. Κάπου - κάπου, σὲ ὦρα ἀπροσ-

διόριστη, τὰ νερά τῆς κολυμβήθρας, ἐνῶ ἦταν ἤρεμα, ξαφνικὰ ταρασσόνταν. Κάποιος ἄγγελος κατέβαινε ἀπὸ τὰ οὐράνια, τάραζε τὸ νερό, καὶ ὅποιος προλάβαινε νὰ πέση πρῶτος μέσα, αὐτὸς θεραπευόταν, ὅποια κι ἂν ἦταν ἡ ἀσθένειά του· ἂν ὅμως, ὕστερα ἀπὸ ἓνα δευτερόλεπτο, ἔπεφτε κ' ἓνας ἄλλος, τὰ νερά ἔπαυαν νὰ ἔχουν γι' αὐτὸν θεραπευτικὴ δύναμι. Γι' αὐτὸ ἐκεῖ εἶχαν μαζευτῆ, κάτω ἀπὸ πέντε στοεὲς - ὑπόστεγα, πολλοὶ ἀσθενεῖς (τυφλοί, κουτσοί, κάθε λογῆς σακάτηδες) ζητώντας θεραπεία.

Μεταξὺ ὄλων ἐκείνων ἦταν κ' ἓνας ἄντρας πολὺ δυστυχισμένος. Ἦταν **παράλυτος**. Τὸν εἶχαν φέρει συγγενεῖς; φίλοι; καὶ τὸν εἶχαν ἀφήσει κάτω ἀπὸ μιὰ στοά, μονάχο κι ἀβοήθητο. (Ἔτσι κάνουν κάποιοι καὶ σήμερα· ἂν ἔχουν κανένα συγγενῆ ποὺ τοὺς εἶνε βάρος στὸ σπίτι, πᾶνε καὶ τὸν πετᾶνε στὸ Ἄσυλο τῶν Ἀνιάτων, καὶ δὲν ξαναπερνοῦν πιά νὰ τὸν δοῦν. Ἄς εἶνε καλὰ κάτι ἡρωίδες νοσοκόμες ποὺ ὑπηρετοῦν τοὺς ἀρρώστους. Αὐτὰ συμβαίνουν στὸν ἄσπλαχνο κόσμο· ὑπάρχουν ἀνάπηροι καὶ γέροι σὲ γηροκομεῖα, ποὺ ἔχουν χρόνια νὰ δοῦν συγγενῆ τους). Καὶ ὁ παράλυτος αὐτὸς τῆς Βηθεσδᾶ ἔμεινε μόνος - ὀλομόναχος ἐπὶ **τριανταοχτῶ χρόνια** παρακαλῶ. Ἔβλεπε κάθε τόσο νὰ θεραπεύωνται ἄλλοι, μὰ αὐτὸς ἔμεινε ἐκεῖ καρφωμένος στὸ κρεβάτι. Ὑπέμενε τὸ μαρτύριο ἀγόγγυστα, χωρὶς νὰ βλαστημήσῃ. Εἶχε ἐλπίδα· κι ὅποιος ἐλπίζει δὲν εἶνε δυστυχισμένος. Ἦλπιζε, ὅτι ὁ δίκαιος Θεὸς δὲν θὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ ἀλλὰ μιὰ μέρα θὰ τὸν θυμηθῇ.

Καὶ νὰ τώρα· ὄχι ἄγγελος, ὄχι ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων ποὺ κατέβηκε στὴ γῆ τὸν ἐπισκέπτεται. Τὸν σπλαχνίστηκε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὡς ἓνας ἄγνωστος ἄνθρωπος τὸν πλησιάζει, συνομιλεῖ μαζί του καὶ μ' ἓνα λόγο του παντοδύναμο τοῦ λέει, νὰ σηκωθῇ ἐπάνω καὶ ν' ἀρ-

χίση νὰ περπατάη. Σὰν νὰ πέρασε τὸ κορμί του ἠλεκτρικὸ ῥεῦμα, τινάζεται ὄρθιος καί, αὐτὸς ποὺ δὲν μποροῦσε οὔτε τὸ κουτάλι του νὰ πιᾶση, σηκώνει στὸν ὦμο τὸ κρεβάτι του, καὶ φεύγει μπροστὰ στὰ ἔκπληκτα μάτια ὄλων, ποὺ τὸν βλέπουν καὶ δοξάζουν τὸ Θεό.

* * *

Τὸ γεγονός αὐτό, ἀγαπητοί μου, εἶνε εἰκόνα μιᾶς ἄλλης δεξαμενῆς, ἡ ὁποία κάνει θαύματα μεγαλύτερα ἀπ' ὅ,τι ἔκανε ἡ κολυμβήθρα τῆς Βηθεσδά. Ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ δεξαμενὴ; Θὰ σᾶς τὸ πῶ, μὰ θὰ συγκινηθῆτε; Ἐὰν ἀκούγατε αὐτὸ ποὺ εἶπα στὴν ἀρχή, ὅτι ὑπάρχει κάπου μιὰ βρυσούλα ποὺ κάνει θαύματα, θὰ τρέχατε. Δὲν εἶνε ὅμως φαντασία, εἶνε ἀλήθεια: **ὑπάρχει** μιὰ ἄλλη δεξαμενὴ, ἀσυγκρίτως ἀνώτερη ἀπ' ὅλες τὶς ἱαματικὲς πηγές. Τρέχουν τὰ νάματά της τὰ ζωογόνα ἀενάως. Ὅποιος πιῇ ἀπ' τὸ νερό της, «δὲν θὰ διψᾷ ποτέ» πιά, ξεδιψᾷ ἅπαξ διὰ παντός (βλ. Ἰω. 4,14-6,35). Κάθε σταλαγματιὰ της καὶ θαῦμα. Ἄν τὸ πιστεύαμε, ἂν τὸ νιώθαμε!... Ποιά εἶνε ἡ δεξαμενὴ αὐτῆ; Εἶνε ἡ Ἐκκλησία μας. Ποιά Ἐκκλησία; **Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία**. Αὐτὴ εἶνε ἡ δεξαμενὴ καὶ κάνει θαύματα μεγάλα.

Ποιά θαύματα; Στὸν ὑλιστικὸ αὐτὸν αἰῶνα, στὴν Ἐκκλησία καταφεύγουμε μόνο ὅταν ἀσθενήσῃ τὸ σῶμα· τότε θυμόμαστε Θεό, Παναγία, ἀγίους. Λησμονοῦμε ὅτι, προτοῦ ν' ἀρρωστήσῃ τὸ κορμί, ὑπάρχει κάτι ἄλλο ποὺ ἀσθενεῖ· ἔχουμε μέσα μας ἕναν ἄλλο σοβαρὰ ἀρρωστο. Ποιὸς εἶν' αὐτός; Εἶνε ὁ ψυχικός μας κόσμος· **πάσχει ἡ ψυχή**. Δηλαδή; Δὲν ὑπάρχει μόνο π.χ. τύφλωση σωματικὴ· οἱ σωματικὰ τυφλοὶ εἶνε λίγοι, οἱ ψυχικὰ τυφλοὶ εἶνε πολλοί· εἶνε ὅσοι δὲν βλέπουν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχουν ψυχικὰ **κουφοί**· αὐτοὶ ἀλλοῦ τεντώνουν τ' αὐτιά τους ν' ἀκούσουν, ἂν ὅμως πρόκειται γιὰ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ ὁ διάβολος λὲς καὶ τοὺς ἔφραξε τ' αὐτιά μὲ βουλοκέρι. Πολλοὶ ἔχουν **γλῶσσα** γιὰ φλυαρίες καὶ βλασφημίες, δὲν ἔχουν ὅμως γλῶσσα νὰ ὁμολογήσῃ καὶ νὰ δοξᾷ τὸ Θεό. Πολλοί, ἐνῶ ἡ καρδιά τους σκιρτάει γιὰ τὴ μάνα ἢ τὸ παιδί τους, ὅταν ἀκούσουν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ εἶνε **ἄκαρδοι**. Ὅλοι αὐτοὶ εἶνε **ψυχικῶς παράλυτοι**· χέρια ἔχουν καὶ χέρια δὲν ἔχουν, πόδια ἔχουν καὶ πόδια δὲν ἔχουν, αὐτιά ἔχουν καὶ αὐτιά δὲν ἔχουν, μάτια ἔχουν καὶ μάτια δὲν ἔχουν... Τί θὰ γίνῃ γι' αὐτούς; Ὑπάρχει ἐδῶ ἡ δεξαμενὴ· ἂν ἔλθουν στὴν Ἐκκλησία μὲ πίστι, θὰ γίνῃ τὸ θαῦμα· ὁ κουφὸς θ' ἀνοίξῃ τὰ αὐτιά του στὸ εὐαγγέλιο καὶ θὰ πῆ ἀκούω, ὁ τυφλὸς θὰ δῆ τὸ φῶς του καὶ θὰ πῆ βλέπω, ὁ κουτσὸς θὰ

βαδίσει τὴν ὁδὸ τῆς δικαιοσύνης, θὰ γίνῃ ἕνας ζωντανὸς ἄνθρωπος...

—Μὰ γίνονται τέτοια θαύματα; θὰ πῆτε.

Τὰ θαυματουργὰ νάματα τῆς Ἐκκλησίας, εἴκοσι αἰῶνες τώρα, γιαιτρεύουν τὸν ἀρρωστο ψυχικὸ κόσμον τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου κάθε τάξεως, ἀπὸ τὸν πιὸ ἄσημο μέχρι τὸν πιὸ ἐπίσημο. Βασιλεὺς π.χ. ἦταν ὁ **Μέγας Κωνσταντῖνος** (ἐορτάζει στίς 21 Μαΐου), ὁ ὁποῖος ὅμως στὸ παρελθόν του ὑπῆρξε καὶ μέγας ἁμαρτωλός· ἀλλὰ συναισθάνθηκε τὴν ἁμαρτωλότητά του, μετανόησε, βαπτίσθηκε, καὶ ἀπέθανε φέροντας τὸ λευκὸ χιτῶνα καὶ ἐπικαλούμενος τὸ θεῖο ἔλεος, ὅπως ἄλλοτε ὁ Δαυΐδ.

* * *

Μεγάλῃ κολυμβήθρα, ἀγαπητοί μου, ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία μὲ τὰ ἱερὰ μυστήριά της.

—**Γιατί** τώρα, θὰ μοῦ πῆτε, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία εἶνε τόσο εὐεργετικὴ, **ὁ κόσμος δὲν ἔρχεται σ' αὐτήν;** Ἡ ἀπάντησις εἶνε, ὅτι ὁ σατανᾶς, ἐπειδὴ ξέρει πόσο ὠφελεῖται ὁ καθένας στὴν Ἐκκλησία, φέρνει ποικίλα ἐμπόδια. Τὸ λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος· Σᾶς καλῶ καὶ δὲν ἔρχεστε· ὁ ἕνας λέει —Εἶνε καλοκαίρι κ' ἔχει ζέστη, ὁ ἄλλος —Εἶνε χειμῶνας πέφτει χιόνι, ἄλλος —Σήμερα βρέχει... Προφάσεις ὅλα αὐτά. Σᾶς βλέπω ὅμως, λέει, τὴν Κυριακὴ νὰ τρέχετε σὰν κοπάδι στὰ ἵπποδρόμια καὶ μὲ ζέστη καὶ μὲ χιόνι καὶ μὲ βροχή... Ἄχ αὐτὴ ἡ γενεὰ μας! γιὰ μιὰ μπάλλα κάθετα στὸ γήπεδο ὑπὸ ὁποιοσδήποτε καιρικὲς συνθήκες, στὴν Ἐκκλησία ὅμως δὲν ἔρχεται. Εἶνε κι αὐτὸ μιὰ ἀπόδειξις ὅτι ὑπάρχει διάβολος.

Ξέρετε πῶς μοιάζουμε; Σὰν τὰ παιδιὰ στὸ χωριὸ πού, ὅταν πιάσουν ἕνα πουλί, δένουν τὸ ποδαράκι του μ' ἕνα σχοινάκι καὶ μετὰ τ' ἀφήνουν. Τὸ ταλαίπωρο πετάει λίγο, τὸ παιδί τραβάει τὸ σχοινὶ καὶ μαζεύει πάλι τὸ πουλάκι στὴν ἀγκαλιά του. Κ' ἐμᾶς ὁ διάβολος μᾶς ἔχει δέσει μὲ **κάποια κακὴ συνήθεια, κάποιον πάθος**· καί, ἐνῶ διψᾷμε τὸ Θεό, μᾶς τραβάει κάτω.

Μπρὸς λοιπόν, ἀδέρφια μου, **ἡ Ἐκκλησία νὰ γίνῃ τὸ κέντρο!** Πάνω ἀπὸ ἀθλητικούς ἀγῶνες, θεάματα καὶ ψυχαγωγίες, πάνω ἀπὸ τὸ σπίτι μας, πάνω ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, νὰ 'νε ἡ Ἐκκλησία μας, αὐτὴ ποὺ μᾶς ἔσωσε καὶ ὡς ἔθνος. Νὰ γίνῃ πάλι ἡ Ἐκκλησία ἡ χαρά, τὸ θέλημα, ἡ ζωὴ μας. Ὁ καθένας μας νὰ κόψῃ τὰ σχοινιά ποὺ τὸν δεσμεύουν. Ὅταν χτυπᾷ ἡ καμπάνα, φτερὰ στὰ πόδια ὅλοι! μικροὶ - μεγάλοι στὸ ναό, ζητώντας τὸ θεῖο ἔλεος· καὶ τότε ὁ Θεὸς θὰ μᾶς εὐλογήσῃ, θὰ μᾶς σώσῃ, θὰ μᾶς ἀξιῶσῃ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2191	Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος (Ἰω. 4,5-42) 26 Μαΐου 2019 πρωί	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἡ ἀληθινὴ λατρεία

«Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰω. 4,24)

Στενός, ἀγαπητοί μου, πολὺ στενός, ἦταν ὁ θρησκευτικὸς ὀρίζοντας, μέσα στὸν ὁποῖο ζοῦσε ὁ ἀρχαῖος κόσμος, πρὸ τῆς ἐλευσεως τοῦ Χριστοῦ. **Τὰ ἔθνη**, ποὺ δημιουργήθηκαν μετὰ τὸν διασκορπισμὸ ποὺ προκάλεσε ὁ πύργος τῆς Βαβέλ, ἀντιλαμβάνονταν τὸ θεὸ ἢ τοὺς θεοὺς, ποὺ λάτρευαν κατὰ τόπους, σύμφωνα μὲ τὰ ἀνθρώπινα δεδομένα, μέσα δηλαδὴ στὰ γνωστὰ σ' αὐτοὺς μέτρα. Δὲν μπορούσαν νὰ σκεφτοῦν κατ' ἄλλο τρόπο, ἢ σκέψι τους δὲν διέθετε ἄλλα περιθώρια. **Περιώριζαν τὸ θεῖο σὲ ὠρισμένους τόπους**, σὲ χώρους ποὺ μόνοι τους, μὲ ἀνθρώπινη ἔμπνευσι, εἶχαν συμφωνήσει καὶ εἶχαν καθιερώσει γιὰ τὴ λατρεία του. Φαντάζονταν λοιπόν, ὅτι μόνο ἐκεῖ, στοὺς τόπους αὐτοὺς, ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸ θεὸ του καὶ νὰ τὸν λατρεύσῃ.

Καὶ καλὰ οἱ εἰδωλολάτρες, ποὺ ὅπως γνωρίζουμε ἀπὸ τὴ μυθολογία ἐπλαθαν τοὺς θεοὺς καὶ τὶς θεές κατὰ τὴν ἀφελῆ τους νοοτροπία καὶ ἀπέδιδαν σ' αὐτοὺς ὅλες τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες. Ἀλλὰ κι αὐτοὶ **οἱ Ἰσραηλίτες**, ποὺ εἶχαν δεχτῆ κατὰ χάριν τὴν ἀποκάλυψι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, δὲν εἶχαν ξεφύγει ἀπὸ τὸν περιορισμὸ αὐτόν. Στὰ χρόνια τῆς παλαιᾶς διαθήκης ὁ Κύριος ἄφηνε σκοπίμως τοὺς πιστοὺς του νὰ σκέπτονται ἀκόμη ἔτσι. Δὲν ἦταν ὠριμὴ ἢ ἀνθρώπινη ἀντίληψι νὰ δεχτῆ τὴν πλήρη ἀποκάλυψι. Γι' αὐτὸ στὸν Ἰσραήλ, γιὰ νὰ μὴ γλιστρήσῃ καὶ ἐπιστρέψῃ πάλι κι αὐτὸς στὴν εἰδωλολατρία τῶν γειτονικῶν του λαῶν, ὁ Θεὸς εἶχε ὀρίσει νὰ ὑπάρχῃ ἓνα κέντρο λατρείας, ἓνας ναὸς καὶ ἓνα θυσιαστήριον. Ἀργότερα, στὰ χρόνια τῆς καινῆς διαθήκης, ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, θὰ καταργοῦσε τοὺς περιορισμοὺς αὐτοὺς καὶ θὰ ἄνοιγε τὴ σκέψι τῶν πιστῶν στὴν πλήρη ἀλήθεια.

Μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες στὸ σημεῖο αὐτὸ συνέπιπτε καὶ ἡ πίστι ὅσων προέρχονταν ἀπὸ αὐτοὺς, ὅπως ἦταν **οἱ Σαμαρείτες**. Καὶ οἱ Σαμαρείτες δηλαδὴ, παρὰ τὶς ἄλλες διαφορὲς ποὺ εἶχαν μὲ τοὺς Ἰουδαίους, πίστευαν κι αὐτοὶ ὅτι ἓνας μόνον συγκεκριμένος τόπος πρέπει νὰ ὑπάρχῃ γιὰ τὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ. Οἱ Σαμαρείτες εἶχαν τὸ ὄρος Γαριζίν, ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν τὸ ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων, ὅπως οἱ καὶ πρόγονοί μας ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν τὸν Ὀλυμπο καὶ ἄλλοι λαοὶ τοὺς ναοὺς των.

Ὅχι ὅμως μόνον ὁ τόπος, ἀλλὰ καὶ **ὁ τρόπος**, μὲ τὸν ὁποῖο ὁ ἀρχαῖος κόσμος λάτρευε τὸ θεῖον, φανέρωνε πόσο περιορισμένες καὶ ἀτελεῖς ἦταν οἱ ἀντιλήψεις του περὶ Θεοῦ. Πομπῶδεις θρησκευτικὲς πανηγύρεις, ποικίλες θυσίες ζώων καὶ καρπῶν, μὲ θορύβους καὶ μουσικὲς καὶ κρότους, μὲ καπνοὺς καὶ κνῖσες ποὺ γέμιζαν τὸν ἀέρα· γίνονταν ἀκόμη καὶ ἀνθρωποθυσίες, μέχρι καὶ ὄργια καὶ ἀκολασίες! Νὰ μὲ ποιὸ τρόπο λάτρευαν οἱ ἀρχαῖοι τοὺς θεοὺς των. Ταλαίπωρος κόσμος!

***

Ἀλλὰ **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**, ἀγαπητοί μου, ἔρχεται καὶ θραύει τὰ δεσμὰ τῆς θρησκευτικῆς ἀμαθείας, διανοίγει εὐρὺ - εὐρύτατο τὸν ὀρίζοντα τῆς θρησκείας καὶ καλεῖ ὅλα τὰ ἔθνη ν' ἀκούσουν τὴ φωνὴ του, αὐτὸ ποὺ λέει σήμερα στὴν Σαμαρείτιδα ἐκεῖ στὸ φρέαρ τῆς Συχάρ· *«Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰω. 4,24)*. Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ, ποὺ μὲ ἔκπληξι καὶ πνευματικὸ ἴλιγγο ἀξιώθηκε ν' ἀκούσῃ γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ ἀμαρτωλὴ γυναίκα, αὐτὰ τὰ λόγια μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια, καθὼς τὰ πῆραν οἱ ἀπόστολοι καὶ κήρυκες τῆς ἀληθείας καὶ τὰ διέδωσαν παντοῦ, γκρέμισαν σὰν σεισμὸς τὰ θυσιαστήρια καὶ τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων τοῦ ἀρχαίου κό-

σμου και ἐγκαθίδρυσαν μία **νέα λατρεία**: αὐτὴν ποὺ ἄρμοζε στὸν μόνο Θεὸ και ἐξύψωνε τὸν ταλαιπωρημένο ἄνθρωπο, λατρεία πνευματική, ἁγία, ἀληθινή, ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν ὑπάρχει ἄλλη.

«**Πνεῦμα ὁ Θεός**». Ὁ Θεὸς δὲν εἶνε εἶδωλο, ποὺ κατασκευάζεται ἀπὸ ἀνθρώπινα χέρια και τοποθετεῖται σὲ ὠρισμένα μέρη· δὲν εἶνε ἄνθρωπος, ποὺ σωματικά ἔχει μύριους περιορισμούς και πνευματικά μύριες ἀδυναμίες· δὲν εἶνε ἡμίθεος, ποὺ ἡ ἀνθρώπινη φαντασία τὸν τοποθετεῖ ἄλλοτε στὴ γῆ και ἄλλοτε στὰ οὐράνια σώματα· δὲν εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου, ποὺ ἐπινοήθηκαν γιὰ νὰ κολακεύουν τὰ ἀνθρώπινα πάθη. Εἶνε πνεῦμα, δηλαδὴ ἀσώματος, τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ ἀποστάσεις και ἐμπόδια, οὔτε ἀπὸ βουνὰ οὔτε ἀπὸ θάλασσες οὔτε ἀπὸ σύννεφα ἢ κάτι ἄλλο, ἀλλὰ ἐκτείνεται παντοῦ. Ἄν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἀσώματο αὐτὸ μέρος τῆς ὑπάρξεώς μας, μπορεῖ μὲ τὰ μέσα ποὺ διαθέτει και ἐφευρίσκει νὰ ἐπικοινωνῆ καθημερινῶς μὲ μακρινὲς ἀποστάσεις και νὰ μεταδίδῃ τὴ φωνή του στὰ πέρατα τοῦ κόσμου, πόσω μᾶλλον ὁ δημιουργὸς τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Θεός, τὸ ἄπειρο Πνεῦμα! Βρίσκεται παντοῦ κι ἀκούει ἀμέσως τὶς προσευχὲς τῶν παιδιῶν του. Ὡς πνεῦμα, τὶς ἀκούει ἀπὸ ὅπουδήποτε κι ἂν προέρχονται, και συλλαμβάνει και τὸν ἀσθενέστερο ψίθυρο τῶν χειλέων μας και τὴ μυστικώτερη κραυγὴ τῆς καρδιάς μας και τὸν πιὸ βαθὺ πόθο μας.

«**Πνεῦμα ὁ Θεός**». Ἐπομένως και αὐτοὶ ποὺ τὸν λατρεύουν, «*οἱ προσκυνοῦντες αὐτόν*», πρέπει νὰ τὸν λατρεύουν «*ἐν πνεύματι*», διὰ τοῦ πνεύματός των, μὲ ψυχικὴ συμμετοχή, ὄχι τυπικά και μηχανικά. Τὸ πνεῦμα μας, ἡ ψυχὴ μας, ἡ καρδιά μας, εἶνε ὁ ναὸς μέσα στὸν ὁποῖο τὸν λατρεύουμε, εἶνε τὸ θυσιαστήριο ἐπάνω στὸ ὁποῖο ὁ πιστὸς καλεῖται νὰ προσφέρει κάθε στιγμὴ τὴ θυσία του, τὴν ὑπακοὴ στὸ ἅγιο θέλημά του μὲ ἐκκοπή τοῦ δικοῦ του θελήματος. Καὶ ἂν ἀκόμη οἱ ἀντίθεες δυνάμεις μποροῦσαν νὰ καταστρέψουν ὅλους τοὺς ναοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας, τὰ κτήρια, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐξωτερικὴ κοινὴ λατρεία –ποὺ εἶνε συνέπεια και ἐκδήλωσι τῆς ἐσωτερικῆς μυστικῆς λατρείας–, ὁ Χριστιανὸς και πάλι θὰ ἔχη τὸ μέσο νὰ λατρεύῃ τὸν οὐράνιο Πατέρα· διότι τὸ μέσον αὐτὸ εἶνε ἀσύλληπτο ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινη ἀσυνόμεισι και παρεμπόδισι. Θὰ τὸν λατρεύῃ και θὰ τὸν δοξάζῃ ὅπως λέει ὁ Παῦλος, «*ἐν τῷ πνεύματι*» του (Α΄ Κορ. 6,20), ποὺ θὰ

τὸ ἐξαγιαζῇ, θὰ τὸ καθαρῶς και θὰ τὸ λαμπρύνῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο.

«*Ἐν πνεύματι και ἀληθείᾳ*». Μιὰ ψυχὴ καθαρισμένη ἀπὸ τοὺς μολυσμοὺς τῆς ἁμαρτίας ὑψώνεται σὲ λατρεία τοῦ Θεοῦ ἀληθινῆ, πραγματικῆ, οὐσιαστικῆ. Ἡ λατρεία αὐτὴ δὲν εἶνε μόνο ἕνας ξηρὸς τύπος, χωρὶς ζωὴ και οὐσία, τύπος ποὺ μοιάζει μὲ λαμπρὸ ἔνδυμα ποὺ καλύπτει ἕνα πτώμα ἀποσυντεθειμένο.

Βαθειὰ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Αὐτὰ ἀνύψωσαν τὴ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ σὲ τέτοιο σημεῖο πνευματικότητος, ὥστε ὁ κόσμος νὰ τὰ μελετᾷ μὲ αἰώνιο θαυμασμό. Ἐκπέμπουν τέτοιο **φῶς ἀληθείας**, ὥστε κι αὐτὸς ὁ διαβόητος Ἑρνέστος Ρενάν (1823-1892), ὁ πολέμιος τοῦ Χριστιανισμοῦ, σταμάτησε μὲ σεβασμὸ μπροστὰ τους, ὅπως στέκεται κανεὶς μπροστὰ σ' ἕνα μνημεῖο τέχνης, και εἶπε·

«Ὅταν ὁ Ἰησοῦς διακήρυξε τὸ «*Πνεῦμα ὁ Θεός...*», (ἀπεδείκνυε ὅτι) ἀληθινὰ ἦταν Θεοῦ Υἱός. Τὰ λόγια του αὐτὰ ὑπῆρξαν ὁ θεμέλιος λίθος, ἐπάνω στὸν ὁποῖο θὰ στηριζόταν τὸ οἰκοδόμημα τῆς νέας θρησκείας. Ἰδρυσε τὴν καθαρὴ λατρεία, χωρὶς περιορισμούς πατρίδος, χωρὶς τοπικά και χρονικά ὄρια και δεσμεύσεις, τὴ λατρεία πρὸς τὴν ὁποία θὰ ἐλκύονται ὅλες οἱ φωτισμένες ψυχὲς μέχρι τὴ συντέλεια τῶν αἰώνων. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη (ὅταν δηλαδὴ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς), ἡ θρησκεία του δὲν ἔγινε μόνο ἡ ὡραία θρησκεία τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ ἀποδείχθηκε ὅτι εἶνε και **ἡ ἀπόλυτη, ἡ πανανθρώπινη θρησκεία**. Ἐὰν δὲ και σὲ ἄλλους πλανῆτες ὑπάρχουν ἄνθρωποι θρησκευόντες, ἡ θρησκεία τους δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνην ποὺ διακήρυξε ὁ Ἰησοῦς δίπλα στὴν πηγὴ τοῦ Ἰακώβ».

***

Ἄλλὰ δὲν ἀρκεῖ, ἀγαπητοί μου, νὰ ὁμολογῆ εἶτε ὁ Ρενάν εἶτε κάποιος ἀπὸ μᾶς, ὅτι ἡ λατρεία, ποὺ καθώρισε ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ ἀνώτερη ἀπ' ὅλες τὰς λατρεῖες τοῦ κόσμου. Πρέπει και νὰ τὴ ζήσουμε. Ἄν τὴ **ζήσουμε μὲ συνέπεια**, τότε και ἐκ πείρας θὰ πεισθοῦμε, ὅτι δὲν ὑπάρχει κάτι ὡραιότερο στὸν κόσμον αὐτὸν ἀπὸ τὸ νὰ λατρεύῃ ὁ ἄνθρωπος τὸ Θεὸ «*ἐν πνεύματι και ἀληθείᾳ*».

Καθάρισε λοιπόν, ἀδελφέ, τὴν ψυχὴ σου, θυσίασε στὸ βωμὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τὰ πάθη και τὶς κακίες σου, ἄγγισε τὴν καρδιά σου, λάμπρυνε τὴ διάνοιά σου μὲ σκέψεις θεάρεστες· και τότε **θὰ εἶσαι κ' ἐσὺ προσκυνητῆς** σὰν ἐκείνους ποὺ «*ζητεῖ ὁ Πατὴρ*» ὁ οὐράνιος (Ἰω 4,23).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος